

Роджър Зелази

ДИЛВИШ ПРОКЪЛНАТИЯ

София, 2025

Преводът е направен по изданието:

Dilvish, the Damned

by Roger Zelazny

© 1982 Amber Ltd, LLC.

All rights reserved.

© Издателство „Изток-Запад“, 2025

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Иван Иванов, превод, 2025

ISBN 978-619-01-1688-2

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ

ДИЛВИШ ПРОКЪЛНАТИЯ

Превод от английски
Иван Иванов

СЪДЪРЖАНИЕ

Пътят към Дилфар.....	7
Песента на Телинде.....	13
Камбаните на Шоредан	21
Рицар за Мерита	39
Земите на Ааче	49
Един разделен град.....	60
Белият звяр.....	73
Ледената кула	77
Дяволът и танцьорката.....	134
Кървавата градина.....	177
Дилвиш Прокълнатия	190

ПЪТЯТ КЪМ ДИЛФАР

Когато Дилвиш Прокълнатия препусна от Портароа, опитаха се да го спрат първо в Каран, после в Тугадо, а после в Местар, Микар и Билдеш. Петима конници го чакаха по пътя за Дилфар; и когато един се умореше, го сменяше нов ездач с отпочинал кон. Но никой не можеше да поддържа скоростта на Черньо, стоманения жребец, за който според слуховете Източния полковник бе разменил част от душата си.

Цял ден и цяла нощ язди той, за да изпревари напредващите армии на Лилиш, Западния полковник, защото собствените му хора лежаха мъртви и покрити със засъхнала кръв по вълнистите равнини на Портароа.

Когато Дилвиш бе видял, че е последният, останал на крака на мястото на клането, извика Черньо при себе си, метна се в седлото, което бе част от самия кон, и му нареди да бяга. Блестящите копита на Черньо го пренесоха през редица копиеносци, отклонявайки оръжията им все едно са житни класове, а металните им върхове звънтяха, щом докоснеха черната му като нощ кожа.

– Към Дилфар! – викна Дилвиш и Черньо изви под правъгъл и го понесе нагоре по отвесните скали, където само козите могат да се катерят.

Когато стигнаха до Каран, Черньо извърна глава и рече:

– Велики Източни полковнико, те са минирали въздуха, а също и въздуха под въздуха със звездите на смъртта.

– Можеш ли да минеш покрай тях? – попита Дилвиш.

– Ако тръгнем по пощенския път – каза Черньо – може би ще успеея.

– Тогава да опитаме, по-бързо.

Малките сребърни очички, които се взираха от пространството под пространството и съдържаха ад-

ски точици звездно вещество, премигнаха и заблестяха отново.

Те кривнаха от пътя.

Тъкмо на пощенския път иззад една канара се появи първият ездач и извика на Дилвиш да спре. Конят му бе огромен червеникавокафяв жребец без украшения по сбруята.

– Дръпни юздите, Източни полковнико – каза той. – Хората ти са избити. Пътят напред е осеян със смърт и заобиколен от мъжете на Лилиш...

Дилвиш обаче профуча покрай него, без да отговори, а онзи пришпори жребеца си и го последва.

Следваше го цяла сутрин, по пътя към Тугадо, докато конят му, целият разпенен, не се спъна и го запрати върху камъните.

В Тугадо Дилвиш откри, че пътят му е препречен от ездач на кървавочервен жребец, който стреля по него с арбалет.

Черньо се надигна високо на задните си крака и стрелата рикошира в гърдите му. Ноздрите му се издуха и от тях излетя звук като крясък на гигантска птица. Кървавочервеният жребец отскочи от пътя в нивата встрани.

Черньо се втурна напред, а другият ездач завъртя коня си и го последва.

Докато слънцето стигне зенита си ги гони той, а после червеният кон рухна, останал без дъх. Дилвиш продължи нататък.

В Местар пътят бе преграден при прохода Рещ.

Стена от дънери, два пъти по-висока от човешки бой, препречваше тясната пътека.

– Скачай – каза Дилвиш и Черньо описа тъмна дъга във въздуха, преодолявайки препятствието.

Малко по-нататък, в края на прохода, чакаше ездачът с бялата кобила.

Черньо нададе нов крясък, но кобилата не помръдна.

Светлината се отразяваше в лъскавите му като огледало стоманени копита, а неокосмената му кожа изглеждаше почти синя в ярката обедна светлина. Той не забави ход и ездачът на кобилата, като го видя, че е целият от метал, отстъпи от прохода и изтегли меча си.

Дилвиш също изтегли своя изпод наметалото и парира един замах към главата си, докато минаваше покрай него. После мъжът препусна след тях, викайки:

– Макар че избегна звездите на смъртта и прескочи преградата тук, никога няма да стигнеш до Дилфар! Дръпни юздите! Ти яздиш дух от отвъдното, който е приел формата на кон, но пак ще бъдеш спрял в Микар или Билдеш – или преди това!

Ала Източния полковник не отвърна и Черньо го понесе нататък с дълги и леки скокове.

– Ти яздиш жребец, който не знае умора – извика мъжът, – но той не е неуязвим за други магии! Дай ми меча си!

Дилвиш се засмя и наметалото му се развя като крило в нощта.

Преди денят да премине във вечер, кобилата също бе паднала и те се намираха недалеч от Микар.

Изведнъж Черньо се закова рязко, щом наближиха реката на име Кете. Дилвиш се вкопчи в шията му, за да не бъде хвърлен на земята.

– Моста го няма – каза Черньо, – а аз не мога да плувам.

– Можеш ли да я прескочиш?

– Не знам, полковнико мой. Широка е. Ако не успея да я прескоча, никога няма да изплуваме отново. Кете се простира надълбоко в земята.

В този момент измежду дърветата внезапно изскочиха чакащите в засада мъже, някои от тях на коне, а други на крак, и пешаците носеха пики. Тогава Дилвиш каза:

– Опитай.

Черньо мигновено се понесе в галоп, по-бързо от който и да било кон, и светът се завъртя и преобърна около Дилвиш, който го бе стиснал здраво с колене и с големите си, белязани ръце. Той извика, щом излетяха във въздуха.

Когато се приземиха на отсрещния бряг, копитата на жребеца потънаха на цяла педя в камъка и Дилвиш се олюля в седлото. Но все пак се задържа и Черньо освободи копитата си.

Дилвиш се озърна към другия бряг и видя как мъжете от засадата стоят замръзнали и се взират в него, после свеждат очи към Кете и ги вдигат отново към него и Черньо.

Когато продължиха пак напред, с него се изравни ездачът с петнистия жребец и каза:

– Макар че умори три от нашите коне, ще те спрем, преди да си стигнал до Билдеш. Предай се!

А после Дилвиш и Черньо се откъснаха далеч напред.

– Те мислят, че си демон, жребецо мой – каза той на Черньо.

Конят се изкиска.

– Може би щеше да е по-добре, ако бях.

И те препускаха, докато слънцето се скри и петнистият жребец рухна, и ездачът му прокле Дилвиш и Черньо, а те продължиха нататък.

При Билдеш около тях започнаха да падат дървета.

– Капан! – извика Дилвиш, но Черньо вече танцуваше, за да ги избегне и да се промъкне между тях. Спря, надигна се на задните си крака и се изстреля над един падащ дънер. После спря пак и го повтори. След това два дънера паднаха едновременно от двете страни на пътеката; той отскочи назад и се хвърли отново напред, минавайки и над двата.

Прескочи две дълбоки ями и залп стрели изчаткаха по страните му, като една от тях рани Дилвиш в бедрото.

Тогава ги връхлетя петият ездач. Конят му бе с цвят на прясно изсечено злато и се казваше Залез, а ездачът му бе съвсем млад и се държеше леко в седлото – специално избран, за да може да продължи гонитбата колкото е нужно. Стискаше гибелно копие, което се пръсна в рамото на Черньо, без дори да го накара да се обърне. Той препусна след Дилвиш и извика:

– Отдавна се възхищавам на Дилвиш, Източния полковник, и не желая да го видя мъртъв. Моля те, предай се! Ще се отнасят към теб с цялото уважение, което се полага на ранга ти!

Тогава Дилвиш се засмя и отвърна:

– Не, момко. По-добре да умра, отколкото да падна в ръцете на Лилиш. Давай, Черньо!

И Черньо удвои скоростта си, а младежът се приведе ниско над шията на Залез и го последва. Носеше меч на кръста си, но така и не можа да го използва. Макар че Залез препуска цяла нощ, по-дълго и по-надалеч от всички други преследвачи, той също рухна накрая, когато източното небе взе да просветлява.

Докато лежеше там и се опитваше да се надигне, младежът извика:

– Въпреки че се измъкна от мен, ще преклониш глава пред Ланс!

А после Дилвиш, наричан още Прокълнатия, продължи да язди сам през хълмовете над Дилфар, понесъл посланието си към този град. И макар че яздеше стоманен кон на име Черньо, той все пак се боеше да не срещне Ланс с Неуязвимата броня, преди да е доставил своето съобщение.

Когато пое по последната пътека надолу, пред него изникна една сетна преграда – брониран мъж на брониран кон. Мъжът заемаше целия път и макар че забралото му бе спуснато, Дилвиш позна по хералдическите знаци, че това е Ланс, Дясната ръка на Западния полковник.

– Дръпни юздите и спри, о, Дилвиш! – извика онзи. – Не можеш да минеш покрай мен!

Стоеше неподвижен като статуя.

Дилвиш спря Черньо и зачака.

– Призовавам те да се предадеш сега.

– Не – каза Дилвиш.

– В такъв случай трябва да те убия.

Дилвиш изтегли меча си.

Другият се засмя.

– Не знаеш ли, че бронята ми е непробиваема?

– Не – каза Дилвиш.

– Добре тогава – отвърна онзи с нещо като кискане. – Тук сме съвсем сами, имаш думата ми. Слез от коня. Аз ще направя същото едновременно с теб. Опитай меча си срещу мен. Когато се убедиш, че е безполезно, ще ти пощадя живота. Ти си мой пленник.

Те слязоха от конете.

– Ранен си – каза Ланс.

Без да отговори, Дилвиш замахна към шията му с надеждата да пръсне сглобката. Тя обаче издържа и на метала не остана дори драскотина за спомен от могъщия удар, който би обезглавил друг човек.

– Сигурно вече виждаш, че бронята ми не може да бъде пробита. Тя е изкована от самите Саламандри и окъпана в кръвта на десет девизици...

Дилвиш посече към главата му и докато го правеше, се отмести леко вляво, така че Ланс да се озове с гръб към стоманения кон на име Черньо.

– Сега, Черньо! – извика Дилвиш.

Тогава Черньо се надигна високо на задните си крака и падна напред, стоварвайки предните си копита върху Ланс.

Мъжът, наречен Ланс, се завъртя бързо и те го улчиха в гърдите. Той рухна.

На нагръдника му бяха останали два блестящи отпечатъка.

Той застана тихо, докато лежеше там.

– Беше прав – каза Дилвиш. – Още не е пробита.

Ланс изстана пак.

– ... И сега бих могъл да те убия, като мушна с меча през прореза на забралото ти. Но няма да го сторя, защото не те надвих честно. Когато се съвземеш, кажи на Лилиш, че Дилфар ще е готов за неговото пристигане. Така че по-добре да се оттегли.

– Ще приготвя торба за главата ти, когато превземем града – обеща Ланс.

– А пък аз ще те убия на равнината пред града – рече Дилвиш. После яхна отново Черньо и се спусна по пътеката, оставяйки го да лежи на земята.

Докато се отдалечаваха, Черньо каза:

– Когато се срещнете, удрий по белезите от копитата ми. Там бронята ще поддаде.

Щом влезе в града, Дилвиш мина по улиците и стигна до двореца, без да говори с хората, тълпящи се около него.

Влезе в двореца и се представи:

– Аз съм Дилвиш, Източния полковник – каза той, – и съм дошъл да докладвам, че Портароа падна и е в ръцете на Лилиш. Армиите на Западния полковник идват насам и трябва да пристигнат след два дни. Въоръжавайте се бързо. Дилфар не бива да падне.

– Надуйте тръбите – заповяда кралят, като подскочи сепнато на трона си, – и съберете войската. Трябва да се приготвим за битка.

И докато тръбите ехтяха, Дилвиш изгълта чаша от хубавото червено дилфарско вино; а докато му носеха месо и хляб, се зачуди отново на здравината на бронята на Ланс и разбра, че ще трябва да изпробва неуязвимостта ѝ още веднъж.

ПЕСЕНТА НА ТЕЛИНДЕ

Далеч във вечерта, от другата страна на хълма, под огромната златиста луна, Телинде пееше.

Във високия призрачен замък Каир Деваш, опасан отвсякъде с борове и отразяващ се в сребристата река на име Денеш далеч под каменните му зъбери, Милдин можеше да чуе гласа на дъщеря си и думите на нейната песен:

*На Запада мъжете са корави
и всеки там е храбър като лъв,
но Дилвиш Прокълнатия се върна,
за да смрази горещата им кръв.*

*От Портароа го следваха неспирно
по пътя му на изток към Дилфар,
но яздеше той твар, дошла от Ада,
гигантски черен и стоманен звяр.*

*И никой не успя да го погуби
или да спре жребеца с цвят на мрак,
защото Дилвиш много бе научил,
откакто прокълна го Джелерак...*

Милдин потрепери и взе искрящото си вещерско наметало – защото тя бе Господарка на Сборището, – загърна го около раменете си и го закопча на шията с мътния Лунен камък, при което се превърна в сребристосива птица, излетя през прозореца и се понесе високо над Денеш.

Стигна до хълма, където Телинде стоеше и се взираше на изток. Кацна на най-ниския клон на едно близко дърво и каза през птичето си гърло:

– Дете мое, спри да пееш.

– Мамо! Какво има? – попита Телинде. – Защо идваш във формата на бързолет? – Очите ѝ се бяха уголемили, защото следваха фазите на луната, а в косата ѝ пламтеше сребърният огън на вещиците от Севера. Беше на седемнайсет, гъвкава и обичаше да пее.

– Ти изпя име, което не бива да бъде изричано, дори тук, в здравината на нашата крепост – каза Милдин. – Откъде научи тази песен?

– От едно създание в пещерата – отвърна тя, – където реката на име Полунощ образува вир, минавайки по подземния си път.

– Какво бе това създание в пещерата?

– Вече го няма – отвърна Телинде. – Беше мракоходец, един от жабешкия народ, струва ми се, спрял тук да си отдъхне по пътя си към Съвета на зверовете.

– Той обясни ли ти смисъла на тази песен? – попита Милдин.

– Не, каза само, че била скорошна и се отнасяла за войните на юг и на изток.

– Вярно е – каза Милдин – и този жабок не се страхува да го изкрюка, защото е от мрачните твари и е без значение за Могъщите. Но ти, Телинде, ти трябва да си по-предпазлива. Всички, надарени с магия, освен ако не са наистина безразсъдни, се страхуват да споменават името, което започва с „Дж“.

– И защо?

Сребристосивата фигура се спусна с пърхане на земята. А след миг пред нея стоеше майка ѝ, висока и бледа в лунната светлина; косата ѝ бе сплетена и омотана на върха на главата ѝ в така наречената Корона на Сборището.

– Ела под наметалото ми и заедно ще отидем до Вира на богинята, докато пръстите на луната още докосват повърхността му – каза Милдин, – и ти ще видиш нещо от онова, за което пееше.

Те се спуснаха по хълма до мястото, където поточето, извиращо високо по склона, се влива във вира, почти без да раздвижва водите му. Милдин коленичи мълчаливо край него и като се приведе напред, дъхна върху водната повърхност. После повика Телинде до себе си и двете се възряха надолу.

– Погледни отражението на луната във водата – каза ѝ тя. –
Гледай надълбоко. Слушай...

И започна да разказва:

– Много отдавна, дори по нашата представа за времето, имало един Дом, който бил зачеркнат от аристокрацията на Изтока, защото няколко негови поколения се женили за елфи. Елфите са високи и прекрасни, бързи в мисълта и в действието, и макар че расата им е далеч по-стара, хората обикновено не признават елфическата аристокрация. Жалко... Последният мъж от този Дом, лишен от земите и титлите си, сменил много занятия, от морето до планините, и накрая се заел с войниклък, в онези първи войни със Запада преди няколко века. После се отличил в голямата битка за Портароа, освобождавайки града от ръцете на враговете му, ето защо започнали да го наричат Дилвиш Освободителя. Виж! Картината се избистря! Това е влизането на Дилвиш в Портароа...

И Телинде се взря във вира, където бе изникнало видение.

Висок бе той и по-тъмен от елфите, с очи, които се смееха и сияеха с гордостта на триумфа. Яздеше кафяв жребец, а бронята му, макар и нащърбена и одраскана, пак блестеше на утринното слънце. Той яздеше начело на войските си, а жителите на Портароа стояха отстрани на пътя и го приветстваха с радостни викове, и жените хвърляха цветя пред него. Когато той най-сетне стигна до фонтана на площада, слезе от коня и пи от виното на победата. После старейшините изнесоха благодарствени речи и бе устроен голям банкет на открито за техните освободители.

– Изглежда ми добър човек – каза Телинде. – Но какъв голям меч носи! Стига чак до върховете на ботушите му!

– Да, двуръчно оръжие, което в този ден било наречено Избавителя*. А ботушите му, забележи, са от зелена елфическа кожа, каквато хората не могат да купят – но понякога им се

* В оригинала думата е същата, която авторът използва за прякор на Дилвиш – Deliverer (Освободителя). Това вероятно е някакъв опит за шега на Зелазни, който поначало не се е отнасял сериозно към тази поредица, но на практика действа най-вече обърквашо, особено на местата, където се говори ту за Дилвиш, ту за мечата му. Затова думата е преведена по различен начин. – Б.пр.

поднася в дар, в знак на благосклонност от Висшите, – и се говори, че не оставяли следи. Жалко, че само седмица след този пир, който виждаш, Избавителя ще бъде строшен, а Дилвиш няма да е вече между живите.

– Но той още е жив!

– Да... отново.

Настъпни завихряне във вира и се появи друга картина.

Тъмен склон... Мъж, увит в наметало с вдигната качулка, застанал в слабо сияещ кръг... Момиче, вързано върху каменен олтар... Нож в дясната ръка на мъжа и жезъл в лявата...

Милдин усети как пръстите на дъщеря ѝ я сграбчиха за рамото.

– Мамо! Какво е това?

– Това е Онзи, когото никога не бива да назоваваш.

– Какво прави?

– Мрачно дело, което изисква кръвта на девица. Чакал е от началото на времето звездите да се подредят в нужните конфигурации за този обред. Изминал е дълъг път, за да стигне до този древен олтар в хълмовете над Портароа – мястото, където то трябва да бъде извършено. Виждаш ли как тъмните твари танцуват около кръга – прилепи, духове и блуждаещи огънчета – жадувайки макар за капчица! Те обаче няма да докоснат кръга.

– Разбира се...

– А сега, докато пламъците на самотния мангал се извисяват и звездите заемат нужните позиции, той се готви да ѝ отнеме живота...

– Не мога да гледам!

– *Гледай!*

– Ето го Освободителя, Дилвиш, иде насам.

– Да. Както е присъщо на Висшите, той спи рядко. Излязъл е да подиша чист въздух в хълмовете над Портароа, облечен в пълни бойни доспехи, както очакват хората от освободителите.

– Той вижда Джел... Вижда кръга! Приближава се!

– Да, и разкъсва кръга. Тъй като е от Висшата кръв, той знае, че е десетократно по-устойчив на магия от обикновен човек. Но не знае чий кръг е разкъсал. И все пак това не го убива. Ала той е отслабен – виж го как залита! – толкова е голяма силата на Онзи.

– Той удря магьосника с ръка, събаряйки го на земята, и прекатурва мангала. После се обръща да освободи момичето...

Във вира сянката на магьосника се надигна от земята. Лицето му не се виждаше под качулката, но той вдигна високо жезъла си. Изведнъж сякаш порасна до гигантски размери, а жезълът му се удължи и загърчи като змия. Той посегна и докосна леко момичето с върха му.

Телинде изпищя.

Пред очите ѝ момичето се състаряваше. Бръчки се появиха по лицето ѝ, а косата ѝ побеля. Кожата ѝ пожълтя и всеки кокал изпъкна през нея.

Накрая дишането ѝ секна, но заклинанието не спря дотук. Създанието на олтаря се съсухри и от него като дим се издигна ситен прах.

Миг по-късно на олтаря лежеше скелет.

Дилвиш се завъртя към магьосника и вдигна Избавителя.

Но когато замахна надолу, Тъмния го докосна с жезъла си и оръжието се пръсна на парчета, които паднаха в краката му. Тогава Дилвиш направи крачка към магьосника.

Жезълът отново се стрелна напред и ореол от блед огън заигра около фигурата на Освободителя. След малко угасна. Той обаче остана да стои неподвижно.

Картината изчезна.

– Какво стана?

– Тъмния – каза Милдин – му наложи ужасно проклятие, срещу което дори Висшата кръв не може да устои. Гледай сега.

На склона на хълма беше ден. Скелетът лежеше върху олтаря. Магьосника го нямаше. Дилвиш стоеше сам, целият от мрамор под слънчевите лъчи, покрит с утринна роса, и десницата му още бе вдигната, сякаш за да поразии някой враг.

По-късно група момчета дойдоха и дълго го зяпаха. После изтичаха обратно в града, за да разкажат за видяното. Старейшините на Портароа се качиха сред хълмовете и взимайки статуята за дар от многото странни създания, които се смятаха за приятели на техния Освободител, я откараха обратно в Портароа и я сложиха на площада до фонтана.

– Той го е превърнал в камък!

– Да, и Дилвиш стоя на площада повече от два века, паметник на самия себе си, вдигнал юмрук срещу

враговете на града, който бе освободил. Никой никога не разбра какво се бе случило с него, но човешките му приятели остаряха и умряха, а статуята продължаваше да стои.

– ... И той спеше в камъка.

– Не, проклятията на Тъмния не са толкова милостиви. Докато тялото му стоеше неподвижно, в пълно бойно снаряжение, духът му бе прокуден в една от най-дълбоките бездни на Ада, до които Тъмния можеше да достигне.

– О...

– ... И дали заклинанието е било направено така, или Висшата кръв е надделяла в момент на нужда, или някой могъщ съюзник на Дилвиш е узнал истината и най-сетне го е освободил, никой не знае. Но в един неотдавнашен ден, когато Лилиш, Западния полковник, върхлетя върху тази земя, всички мъже от Портароа се бяха събрали на площада, готвейки се да отбраняват града.

Луната вече бе пропъзляла до ръба на вира. Под нея се появи друга картина:

Мъжете на Портароа се въоръжаваха и тренираха на площада. Бяха прекалено малко, но изглеждаха решени да продадат възможно най-скъпо живота си. Мнозина поглеждаха към статуята на Освободителя тази утрин, сякаш си припомняха някаква легенда. А после, когато слънцето я обвини в багри, тя се раздвижи...

За четвърт час, бавно и, по всичко личеше, с големи усилия, крайниците смениха позата си. Цялата тълпа на площада стоеше и гледаше, самата тя вече неподвижна. Накрая Дилвиш слезе от пиедестала си и пи от фонтана.

А после хората го наобиколиха и той се обърна към тях.

– Очите му, майко! Те са се променили!

– След онова, което е видял с очите на душата си, нима е чудно, че външните му очи го отразяват?

Картината изчезна. Луната продължи да пълзи нататък.

– ... И отнякъде той се бе добил с кон, който не е кон, а звяр от стомана в конски образ.

За миг във вира се появи тъмна, тичаща фигура.

– Това е Черньо, жребецът му. Дилвиш препусна с него в битката и въпреки че дълго време се сражава и на крак, доста

по-късно си тръгна отново с него – единственият оцелял. В седмиците преди битката той бе обучил мъжете си добре, но те бяха прекалено малко. Нареккоха го Източния полковник, като противовес на титлата, носена от лорд Лилиш. Всички обаче загинаха, освен него, макар че владетелите и велможите на другите градове от Изтока вече също се бяха вдигнали на оръжие и също признаваха званието му. Днес, както разбрах, той стоял пред стените на Дилфар и убил в двубой Ланс с Неуязвимата броня. Но виж, луната вече залязва и водата помръква...

– Но името? Защо не бива да споменавам името на Джеле-рак?

Още щом го произнесе, се чу шушнене като от гигантски, сухи криле, размахвани във въздуха горе, облак закри луната и някаква тъмна фигура се отрази в дълбините на вира.

Милдин дръпна дъщеря си под вешерското наметало.

Шушненето се усили и лека мъгла се надигна около тях.

Милдин направи Лунния знак и заговори тихо:

– Махни се – в името на Сборището, на което съм Господарка, ти повелявам да си вървиш. Върни се, откъдето си дошъл. Не желаем мрачните ти криле над Каир Деваш.

Отгоре полъхна въздух и едно плоско, безизразно лице увисна току над тях, с разперени от двете му страни големи прилепови криле. Ноктите на създанието сияеха смътно в червено, като метал, току-що нажежен в ковачницата.

То закръжи над тях; Милдин придърпа по-плътно наметалото и вдигна ръка.

– В името на нашата майка Луната, във всичките ѝ ликове, ти повелявам да си вървиш. Веднага! Още в този миг! Махни се от Каир Деваш!

Създанието кацна на земята до тях, но наметалото на Милдин засия, а Лунния камък пламна с млечнобял огън. Тъмната твар се отдръпна от светлината и се скри отново в мъглите.

Тогава в облака се появи пролука и през нея бликна лунна светлина. Един-единствен лъч докосна създанието.

То изпищя като човек, пронизан от силна болка, а после се издигна във въздуха и полетя на югозапад.

Телинде вдигна очи към лицето на майка си, което изведнъж бе станало много уморено и старо...

– Какво беше това? – попита тя.

– Слуга на Тъмния. Опитвах се да те предупредя, колкото може по-нагледно, за могъществото му. Неговото име толкова дълго е било използвано за магии и окулаване на паднали духове и мрачни твари, че е станало Име на силата. Те се втурват да намерят изреклия го всеки път, щом чуят да се произнася, за да не би това да е той и да се ядоса заради тяхната мудност. А ако не е той, често се опитват да отмъстят на самонадеяния нещастник. Но се говори също, че ако името му бъде произнасяно твърде често от един човек, той самият ще узнае за това и ще му прати гибел. Така или иначе, не е разумно да пееш такива песни.

– Няма, никога повече. Как може един магьосник да е толкова силен?

– Той е стар като хълмовете. Някога бил бял магьосник и поел по мрачни пътища, което го прави извънредно злобен – знаеш, те рядко се променят към по-добро, – и сега се смята за един от тримата най-могъщи, може би дори най-могъщия от всички магьосници във всички кралства по всички Земи. Още е жив и е много силен, макар че историята, която видя, се е случила преди векове. Но дори той си има своите проблеми...

– Защо? – попита дъщерята на вещицата.

– Защото Дилвиш е оживял отново и мисля, че е малко ядосан.

Луната се подаде иззад облака; беше огромна и по време на отсъствието си бе добила цвят на тъмно злато.

Тогава Милдин и дъщеря ѝ поеха обратно нагоре по хълма, към опасания с борове Каир Деваш високо над сребърната река Денеш.